

שבעת ימים פרק ראשון יומא

מסורת הש"ס

[illegible]

גליון הש"ס

גמ' הלבב בר". עין
תשובת פנים מאירות ח"ב
קי' נא: שם הו"ל ב'
בתים. עי' משנה למלך
פ"ג הי"א מהל' עבדים:

מוסף רש"י

אין זה כריתות. דהא כל
ימיה קשורה בו שמחמתו
היא נמנעת מלשמות יין
ומנאי זה תלוי והולך לעולם
ואין זה הבדלה (עירובין
טו:). שאין מפרידן אלא
המות לעד יום מותה
קשורה בו (גיטין לג:). הרי
זה כריתות. מיד והיא
תקיים התנאי (שם).

תום' ישנים

[illegible]

כיון דאמרי אי איכא למיחש חיישינן נמי למיתה דתרתני נימרו נמי
בטומאה אי איכא למיחש חיישינן נמי לטומאה דתרי ואין לדבר סוף:
ורזי הוא. וגשמר מן הטומאה אבל מיתה אין מסורה בידינו: **בפיקסא.**

בזמנה: הדרא קושין. דשמיא תמות:
מתה צו דיום נמצא גט למפרע ואין
כאן אלא בית אחד ואם לא מתה
היא ומתה חצירתה נשארה לו זאת
שאין הגט גט. וכל סוגיא זאת אין
מירוצין שבה יכולין לעמוד כי יש
להן תשובות רבות ואינו אלא כי
מלמדין אותם (א) ואם תאמר כן יש
להשיב כן ואינו משיב כל תשובות
שים להשיב כי באתה הוא מסלקו
למרחץ צענין אחר עד שהעמידה
על מכונו: ודילמא לא מייאח. ואין
הגט גט: (ב) ע"מ שלא תמוס. ואי
לא מתה דקאמר הוה לה גיטא
למפרע: כהאי גווגא. שהתנאי תלי
בדמיה מי הוא גט: אין זו כריעות.
שהרי כל ימי חייה קשורה צו ואין
כריעות צעינן: כל ימי חיי פלוני
הרי זה כריעות. ותינשא לאחר
מיתת פלוני וגם מהיום הוא גט
שם קלקלה אין כאן חיוב אשם
איש שאינו אלא כחשם שמה תשמה
יין צחי' פלוני: שלא תמוס הצבטיך.
ואי לא מתה חצירתה הוה לה גט
למפרע ואין כאן אלא בית אחד:

צריכא דמגרש לה על תנאי דאמר לה הרי זה גיט
ודילמא לא מייתא והוה ליה שני בתים אלא דאמר לה
שלא תמותי אי לא מיתה מיגרשא לה ואי מיתה הא
לא מיתה והוה ליה גיטא דהאי גיטא ומייתא חברתה
דאמר לה על מנת שתמות [אחת מכם] מיתה הא ק
קיימא הא ודילמא לא מייתא ולא חדא מינייהו והוה ליה
גיונא מי הוי גיטא והאמר רבא הרי זה גיטך על מנת
חיי וחייבי אין זה כריתות כל ימי חיי פלוני הרי זה כרית
זה גיטך על מנת שלא תמות חברתך אי לא מיתה חב
הא הא קיימא הא ודילמא מייתא חברתה בפלגא

שבעל הש"ס לא מסיק למילתיה של המתוך והולך ומדקדק בפירושו תנאי אי דלמא לה על מנת שתמותי ודילמא לא מתה והוו להו שני וכו' עד מסקנא דמילתא כולה מדברי בעל הש"ס שדקדק מעצמו פיראמר ע"מ שלא תמות חברתי וכו' ותעד שהוא כן דכל הק אלא יורד על האמת דככולם יש דל"ת אלא דלמא ובשינויא בתרא גרס אלא בעצמו מסיק כך ואין דעתו להקשות על א

על מנת שתמותי. הוה מזי למיפדך א"כ אלאזי מגרש לה י"י ליהוה עד ההיו שעתא שני בחים: **ע**ל מנת שתמות אחר גיטא וקס ליה בלא בית אלא ניהא ליה טפי למיפדך ודילמא לא לר"י בדפדפק המגרש (גיטין דף פג:) אמרין אמר רבא ה"ז גיטין ע"ת כרימות ופדן מאי שנא א"כ פלוני פלוני מית ומקנימא ליה לא כרימות כל ימי חי וחי פלוני רבא זה כרימותו והשתא קסא דקדושיא ר"י מאי האי דאי לא תלא אלא בחיי חזרתה לחודא הוי גט ובש לישראל דמעיקרא ודמסקנא דהתם וה"פ והאמר רבא כל ימי חי הייני כל ימי חי דמעיקרא בין שאמר חייני דמסקנא דהתם אין זה דאע"ג דאילו לא אמר אלא ע"מ שתמות חזרתה הוי גיטא השתא דאיכא תנאי דאפשר דמקיים בזמניהו ויחלו קיום התנאי והגט חל על קיום התנאי והגט צידד בזמניהו ולא דמי לרישא דלמך על מן זאת ואי היא מיתא דרישא לא חל גיטא: ונשע

אמר לה הרי זה גימיר על מנת שתמות חברתך. נראה שמתוך חוסר אחריות ופחד, חשבה שיש לה להקריב את חברה. אולם, כפי שראינו, חוסר אחריות אינו תמיד מוביל לפעולה נכונה. במקרה זה, חוסר אחריות הוביל לפעולה שגרמה לנזק.

גיל ליתום שאמר נָרַךְ דוד מות הנשים, וגם אל אל הנבי שיהיו כולם דיקים. אבל קשה לי קצת
 ב' כדמורתי לעיל [א.] כי דוד מנצח לעמוד אבל כשיהיו אחריו ומה רצו עמם, ויהיו
 עשוי כל לבן, [ב.] פרו כרחק מזה [ג.] אבל במות לעמוד לבן נצרים אותו לעינינו וטעמו י.
 א. מיהא לא שבידא. ואם דהכל אל חישב כגון למחיה ואלו בימות צ"ב ד' אחין [ב. א.] קאמר
 ד' וקצמיהו מותי מיהא, [דמיהל] דזמן מרובה חישבין, למחיה דיומא אל חישבין.
 [א. ויטען] [א.] דפריך מזה וכו' ויטען עמי קודם מיתא דאין לבן כמחיה דאין לבן כמחיה
 דאין לבן אוכלת מיתא בחוקא סוף קים, ומשני צ"ב אל ר"מ דלא חישב למחיה וכו' ד' יסודה חישב
 ד' ויחישב שמה מותא מיהא, אבל צ"ב דלא מפרגין, צ"ב שמה מותא לשמה מותא משמע דלא חישב
 י"ל דמכל מקום אל חישב צ"ב מיהא, צ"ב לשמה מותא קודם מיתא מרובה מיהא חישב.
 ויחישב צ"ב אל חישב ד' חוקי הכי מדברין ד' משיקא ד' חוקי וילת מיהא לבן דנעלו מותא בימין.
 ו"מ"א אל מאריה פסוק ד' חוקי אל הכי משמע נמי, ומשני למחיה דוד חישבין למחיה דמריה אל
 צ"ב לחוש למחיה דהוא י" לחוש למחיה דמריה ואל ואל אל פסיהא, אבל צ"ב מרובה משמיה טפי

ק ראשון יומא יג.

ה'לכה בר' יוסי. מימיה הילכתא למשיחא דבי ה"ג פריך בזבחים
פרק ז"ש (דף מה.) ובפרק ד' מיתות (פנהדרין דף נא):
ויש לומר דליכא נפקא מינה אפילו בזמן הזה לפרנס הממונה על
הליצור ועבר מחמת אונס ששעיבוד האונס חוזר לשחרתו וגם נוהגין

כבוד צנני כי הוה מעשה דר"ג
וראב"ע"י והוה דצפ" קמא דתענית
(דף 7:) דפסיק כר"ג דלמר צו'
במרחשון שוללין הגשמים ומוקי לה
בזמן שנית המקדש קיים י"ל דנפקא
מינה אפילו בזמן הוה לבני [בבב דלית]
לח פריי דצברא כדליתא התם וסא
דלמר דתנחומי ב' אלן דצברא וסא

רַבֵּנּוּן טוֹמָאָה שְׂכִיחָא
מִמְרוּ לוֹ א"כ אֵין לְדַבְרִי
לְהִיָּה לְרַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי
דְּחֵדָּא חִיִּישִׁין לְמִיתָה
אֵי אֵיכָא לְמִחִישׁ
חִיִּישִׁין וְרַבֵּנּוּן גִּימְרוּ
לְךָ רַבֵּנּוּן כ"ג זְרִיז הוּא

וְקִינִין כֵּהֵן אַחֵר כִּיּוֹן
שֶׁשָּׁכֵן דִּמְזוּדוֹ מִפִּי וּמִי
אִמְרוּ רַחֲמָנָא וְהָךְ לֹא
וְהָא כַּמָּה דְּלֵא כְּנִים
סָ לָהּ אִ"כ * הוּהּ לִיָּה
רַ' יוֹכָפֶר בַּעְדּוֹ וּבַעַד
נִים * דְּהִדְרָךְ מִגְרֵשׁ לֵה
קוֹשִׁיין לְדוּכְתָּא לֹא
עַל מִנְתָּ [שְׁתַּמּוּתִי
הָרִי זֶה גִּיטִיךְ עַל מִנְתָּ]
יִימָא הָךְ וְדִילְמָא הִיא
סָ לִיָּה בְּלֹא בֵּית אֵלָא
מֵא הָךְ מִיִּתְהָ הָךְ הָא
שְׁנֵי בָתִּים עוֹדוּ כִּי הָאִי
שְׁלֹא תִשְׁתִּי יוֹן כָּל יָמֵי
תֵּן אֵלָא דִּאֲמַר לֵה הָרִי
תֵּתָה מִיגְרֵשָׁא וְאִי מִיִּתְהָ
עֲבֹדָה וְאִיגְלִי מִלְתָּא
לְמַפְרַע

מנת שחכנס לבית הכנסת חנה ויולתיה דאמר לה על מנת שתמותי וכו' כלומר היכי בעית למימר על ימים אלא דאמר לה על מנת שלא תמות וכו' אהא נמי איכא למיפרך א דמילתא דשינויא דעל תנאי ולא מיתוקמא ליה אלא כדמסיק ללחא דאמר לה הס מדברי המקשה שהוכיח ומתקדק מכת קושיות עד שהוא דאמר אמר לה הכי וכו' גיטין ע"מ שאכנס לבית הכנסת ולפי שהמקשה חסיד מירוצ גרסינן לחדא ולי"ל דלחא דל"מ:

איכא למימרר על מנת שתמותי בפלגא דעצודה הלך מגרשה דלא
מבב. הוה מצי למיפוך ודילמא מתה לה חדא מינייהו והוה ליה
מתה ולא חדא דהא שכיח טפי: **ב**ר ימי חי וחייבי ב' תימה
שלא תשתי יין כל ימי חיין אין זה כריעות כל ימי חי פלוני הרי זה
אין ידעיה מתי דילמא מית וכו' עד אלא כל ימי חיין אין זה
הכא אינה לא כדלמך כ"ד מעיקרא התם לך כמסקנא ועוד הך קשה
ל שלתה או בחייה או בחיי חזירתה מוגרע גרע וג"ל דנקט הכא
לישנא דמעיקרא וכ"ש כל ימי חייכי אין זה כריעות פירוש בין שאמר
ותמת והכא כל ימי חייכי הוא וא"כ פריך שפיר לכל לישני דהתם
תלה התנאי נמי במיתתה איכא למימר דמיגרע גרע דכל היכא
דמתה מיתתה אין זה כריעות והכא נמי אי מיתתא איכי ברישא הרי
שמותו כפרתין דכי מיתתה כפרתה ברישא חלי גיטא בחייה של
מוס' גיטין פג: ד"ה כל כו' שהניחו סוגיא זו כקושא:]

שלא
דאמר לה תרוייכו לישיני הרי זה גיטין על מנת שלא תמות חזרתין
דר לה אלא על מנת שתמות חזרתין הוה ליה למיפטר ודילמא לא
יל (ד"ה ע"מ שתמות) אלא על כרחך מיירי דאמר לה תרוייכו לישיני:
אלא

מראה והכי פריך כיון דחשיקא לטומאה שנוכל לתקן, ממה ווי מוכל לתקן, ויש' שלג שס' ושטן וטומאה שימא וכו'. ולא בעד' שני בתיב. ומה שמדון (דמי' כד' ג') ויש' לו הידוע ומשני צדדיה' היה עמוד האש מן. וז"ע. אלא דאמר' לה' דא' ענין ע"ה בבת שבתות וכו' ואל' גוונא מן היו גוונא והאמר רבא דרי' וניעין ע"ה שאלה תשמין ון' וי' דלקמן, שאלה מנורשת, ואל' משום חמלת עבדו דבעין ע"ה שאלה בנאש' ע"ה, מ"ל מה' ון' לו להשתכל כלל' אלה תמות גרסי' לגרסי' וימר' כיון שאלה תמות מיערבה. ע"ה א"ל חמלת. וזהו מן למיפריך ואל' ע"ה בתיב וטומאה שטן. ע"ה בבת שבתות א"ל מכם. ואל' לאו שיעיני' א"ל דלא מחמ' (וחמ' מנורשת וזהו ליה בלג' בית. כ"ה ימי' ח' ויחייב'. (ממה) [אומר] ריב"א דלא גרסינ' דניעין וכן, פריך מלי' שאל' מכל' וי' מיל' פלוני, ומקובל' לו וי' וימי' מיל' פלוני ואל' לפי שעות שהיה סובר ע"ה מחמלת נקטע כאל'. מחמלת מחמלת בפינא' דעבדו. להכי הו' ויחיי' לה' כולה עבדו, ואל' עבדו כשי' עבדו, ואל' דלפילו הדנה ע"ה מנה' שאלה תמות לאלתר' מחמ' מכלל עבדו.

עין משפט
נר מצוה

ב א ב ג מ"י פ"א
מהלכות עבודת
יוה"כ הלכה ג:
ג ד ה מ"י פ"א מהל' כלי
המקדש הלכה י:
נ ו מ"י פ"ח מהלכות
גירושין הלכה י
[טוש"ע אה"ע סימן קמג
סעיף כ]:

תורה אור השלם

1. וְהִקְרִיב אֶהָרִן אֶת פֶּרֶ
הַחֹטֵאת אֲשֶׁר לוֹ וְכִפֹּר
בְּעֶדּוֹ וּבְעֵד בֵּיתוֹ:
וּיקרא טז ו

הגהות הב"ח

(ח) רש"י ד"ה על מנת
שתמותי וכו' מלמדין אותנו
שאם תאמר ק: (ז) ד"ה
ע"מ שלא תמות דבור זה
ז"ל קודם ד"ה ע"מ
שתמותי:

רבינו חננאל

אמר רב הילכתא כר' יוסי.
ומודה ר' יוסי שאם עבר
ועבר בעבדו כשרה. אבא
ב הילכתא כר' יוסי ומודה
ר' יוסי שאם מרד ראשון
שני חזר לעבדותו. ר' אשה
יורה אומר אף אשה
אוחת ומתקנין לו כר'.
והא רבנן נמי חישינן
לשמא ומתקנין לו כהן
אח. תחתי. ודחי' וסומא
שכיחא מיתא אשתו אל
שכיחא, תפלא בלא חולי
מיתא שכיחא היא.
ומי סני לה בבתקנה גרידא
[תא] אל קנאה מה חזיל.
ושקלו וטרו בהא ואוקמה
מקדישו לה וכוני' לה.

תום' ישנים (המש)

[illegible]